

ԿԱՀՐԱՄ ՄԹՆՇԱՂ

*Մենք ապրում ենք տարածության մեջ,
Ուր վայրկյաններն անվերջ են,
Իսկ տարիները՝ ոչնչություն...*

- Ճոճարան
- Փակիր աչքերդ

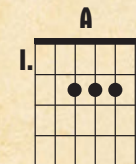
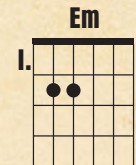
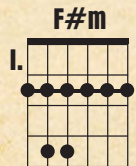
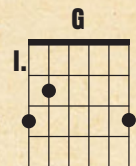
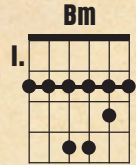
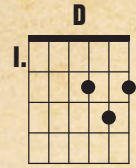
Ճոճարան

1.
D Bm
Ճոճում էր քամուց մաշված ճոճարանը,
G D
Ոչինչ չի ջնջվում մեր մտքից՝
D Bm
Անհոգ մանկությունը, մեր գյուղն, ուր ամռանը
G F#m
Չէինք կտրվում գետափից...
Em A
Ու ոչինչ, թե խրթին էին օրերն այդ,
D Bm
Հազիվ հայթայթում էինք ապրուստ,
G A
Ու աղքատ էր հոգին մեր, մեր միտքն ու գրպանը,
G A D
Բայց դեմքերս ժպիտով էր լեցուն...

2.
Իսկ հետո էլ՝ հիշում նստարանն ու դպրոցը,
Որ խեղդեց անհատին իր գրկում...
Այո՛ր, զգվելի է պարտադիր այդ դարբնոցը,
Որ փուլ ռամունքներ են սերտում...
Իսկ հետո մի ողջ կյանք, հագած դիմակներ,
Իսկական մեր դեմքն ենք փնտրում
Ու հազար դերերի մեջ սնում ենք մեր եսը,
Ա՛խ, անմիտ խաղեր ենք խաղում...
Bm D Bm D G A G A D

3.
Դե՛, ասե՛ք, թե ի՞նչ է երջանկությունը,
Ինչո՞ւ են մարդիկ տառապում,
Ինչո՞ւ է ստեղծել մեզ մայր բնությունը,
Եվ այսպես մենք ռոր ենք գնում...
Մինչ փնտրում էր գիտունը հարցերի պատասխանը
Ու շիվար մորուքն էր քորում,
Ես գիտեմ մի պարզ բան, ու այն է՝ գարնանը
Իմ այգում ծղրիղն է երգում...

4.
Այո՛ր, կատարյալ է մեր մայր բնությունը,
Ոչինչ հենց այնպես չի լինում,
Իսկ դրախտ ասվածն էլ մեր հոգու ջինջ երկինքն է,
Որ ճերմակ աղաձխն է ճախրում...
Ու թող ճոճո՞ւ մաշված ճոճարանը,
Ու կիջնի անդորր իմ հոգուն...
Սիրում եմ երկիրն այս, ուր ամեն մի անկյունը
Մեզ լույս հուշեր է բերում...

Փակի՛ր աչքերդ

1.

C Am C Em F Em F G

C Am

Փակի՛ր աչքերդ, հիշի՛ր դու ինձ,

C Em

Փակի՛ր կուպերդ, ժպտա՛ն նորից,

F Em

Հիշի՛ր գիշերը. մենք փողոցում

F G

Պարում էինք գիժ քամու գրկում...

Հիշի՛ր հեքիաթը՝ մեր հորինած,

Հիշի՛ր մատները մեր խճճված,

Ու թե երազ էր՝ մաքուր ու ջինջ,

Անկարևոր է էլ ամեն ինչ...

Կրկներգ

Am Em

Ու համբույրները կիսաշունջ,

Am G

Անսանձ ձեռքերը, շուրթերը գինոտ,

Dm Em

Փոքրիկ այն ճյուղը՝ ծառից պոկված,

F G

Մեր խենթ սիրուց քեզ հուշ մնաց...

2.

Փակի՛ր աչքերդ, երբ լուռ ես դու,

Երբ որ թախիծն է ներսից կրծում,

Փակի՛ր աչքերդ, հիշի՛ր դու ինձ,

Կիջնի երազ մոլ աչքերիդ...

Ու թե խոսքերս աղքատ են, թույլ,

Գիտես՝ քնկոտ եմ, անբան ու ծուլ,

Փակի՛ր աչքերդ... ուրիշ ոչինչ,

Անկարևոր է էլ ամեն ինչ...

Կրկներգ

Ու համբույրները կիսաշունջ,

Ու բաժանումը մեր՝ լուռ ու մունջ,

Ա՛խ, լոկ երգերը՝ սրտից պոկված,

Այս ամենից մեզ հուշ մնաց...

